

РЕШЕНИЕ

№ 10323

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 25.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7373** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Образувано е по жалба на А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане], с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Х. Е. В., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], етаж 5, офис 9, срещу Решение № 7317 / 28.06.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата е посочено, че оспореното Решение № 7317 от 28.06.2024 г. на председателя на ДАБ при МС е незаконосъобразно, поради нарушение на правилата на АПК, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. В новото административно производство, което е инициентирано след постановяване на Решение № 226 от 09.01.2024 г. на АССГ, не са приобщени и обсъдени доказателствата по административно дело № 9432 / 2023 г., които са в полза на искащия закрила. Нарушен е принципът на равенство в административното производство. Органът е длъжен да извърши обективна и всестранна проверка на обстоятелствата от значение за издаване на административния акт. В жалбата е посочено, че съдът трябва да вземе предвид Решение от 22 септември 2022 г. на Съда на ЕС, постановено по дело С – 159 / 21, което е в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено

лице представлява заплаха за националната сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по – рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Съгласно Решение от 22 септември 2022 г. на Съда на ЕС, постановено по дело С – 159 / 21, решаващият орган – в случая ДАБ, не може надлежно просто да приведе в действие решение или становище, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на националната правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила или да отнеме предоставена по – рано международна закрила. Административният орган е длъжен сам да вземе решение, въз основа на събраните в производството доказателства, което решение да е фактически и правно мотивирано.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Представлява се от адв. Х. В.. Адвокат В. посочва, че са налице всички предпоставки по отношение на А. А. А. да се предостави хуманитарен статут. Жалбоподателят заявява, че иска от съда да отхвърли решението на ДАБ. Агенцията трябва да отчете важните за неговото дело неща.

Председателят на Държавна агенция за бежанците – редовно призован, представлява се от юрисконсулт Г.. Намира жалбата за неоснователна. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Правилно е приложен материалният закон.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, представлява се от прокурор Яни Костов. Намира оспореното решение за правилно и законосъобразно и като такова трябва да се потвърди.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

С Решение № 4336 / 25.05.2022 г. на председателя на ДАБ при МС на А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. С Решение № 226 от 09.01.2024 г. по адм. д. № 9432 / 2023 г. по описа на АССГ издаденият от страна на председателя на ДАБ – МС предходен административен акт е отменен. Решението на АССГ е обжалвано пред ВАС. С Решение № 5197 от 24.04.2024 г. по адм. д. № 2503 / 2024 г. на ВАС, Трето отделение, решението на АССГ е оставено в сила. Тоест в случая дадените от АССГ указания по тълкуването и прилагането на закона са задължителни за административния орган при новото разглеждане на административната преписка.

По делото не е спорно, че производството за международна закрила е започнало с молба с вх. № УП-20720/23.11.2021 г. по описа на ДАБ (л. 539 от делото), подадена от А. Р. А. Е. А. (с посочено име в молбата А. А. А.), ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С. А., народност – арабин, семейно положение – женен, религиозна принадлежност: мюсюлманин – сунит.

Личните данни са установени с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 523 от делото). Изготвени са регистрационен лист рег. № УП-20720 от 23.11.2021 г. (л. 536 от делото, Т. първи), според който чужденецът е влязъл в България от Турция на 22.10.2021 г. Изготвена е и Евродак дактилоскопна карта рег. № УП 20720 от 23.11.2021 г. (л. 526 от делото) и е връчена покана за интервю рег. № УП 20720 от 23.11.2021 г. (л. 525 от делото)

От проведено интервю на 08.12.2021 г. с рег. № УП 20720 на ДАБ е видно, че жалбоподателят е напуснал С. А. през месец март 2013 г. със самолет легално за Е.,

където останал около пет месеца. А. А. А. заявява, че отново със самолет пристигнал легално в Катар през месец август 2013 г. Посочва, че е направил опит да напусне легално страната със самолет за К., но е спрял от катарските власти, защото нямал право да напуска страната, а единствената възможност била да се върне с кола в С. А.. С помощта на активисти в Катар, на него му било дадено разрешение да напусне страната легално със самолет за Л., след което отново със самолет пристигнал в Турция в началото на 2014 г. Разказва, че след пристигането си в Турция останал там седем години. През 2021 г. взел решение да премине в Република България. Заявява, че българската граница преминал нелегално пеша на 23.10.2021 г. заедно с двама сирийци, но без помощта на трафикант. Твърди, че с помощта на G.-навигация се отправили към [населено място], но по пътя били задържани от българската полиция. Мотивира молбата си за закрила с политическо преследване в страната му на произход. Разказва, че през 2012 г., когато в Близкия И. избухнала т. нар. „Арабска пролет“, той взел участие в протестни митинги. Целта на протестите била в С. А. да се въведе конституционна монархия по примера на Великобритания. Официалните власти извикали родителите му на разпит и същевременно конфискували всички компютри и лаптопа от дома му. След тези събития чуждият гражданин бил посъветван от баща си да напусне страната, което и направил през месец март 2013 г. Твърди, че след пристигането си в [населено място], той се занимавал с журналистическа дейност, като пишел статии под различни имена, за да не пострада семейството му. Посочва, че в Турция била създадена група под ръководството на Д. Х. и молителят и други хора работели под неговото ръководство. Заявява, че тази група се занимавала с проблемите на хората и техните права в С. А. и по-специално смъртните наказания над малолетни и непълнолетни деца. Също така посочва, че след убийството на Д. Х. той участвал в протестен митинг в [населено място].

Чужденецът твърди, че се страхувал да се завърне в страната си на произход поради връзките си с изявени критици на официалната власт в С. А., като Д. Х. и О. А. А., според твърденията му той имал като доказателства записани разговори между него и гореизброените лица.

На проведеното на 04.03.2022 г. интервю рег. № УП 20720 жалбоподателят заявява, че в държавата си на произход С. А. в края на 2012 г. е участвал в митинг, организиран от родителите на политически затворници, понеже бил солидарен с тях. Твърди, че има доказателства относно дейността си в С. А., а именно аудиозапис на разговор с О. А. А., намиращ се в К.. В И. е участвал в протест след убийството на Д. Х.. Не е членувал в политически партии. Като причини за напускане на страната си на произход сочи, че родителите му се притесняват от службите, особено след като той е напуснал страната. Като втора причина посочва, че преди около година и два месеца, жена от опозицията в И. е арестувана от саудитските власти и едно от обвиненията към нея било, че се е срещала с жалбоподателя. Допълва че саудитските власти използвали софтуер с помощта на който успели да проникнат в телефоните на Д. Х. и О. А. А. и така били разбрали за връзките на кандидата с тях.

Съгласно Докладна записка вх. № КП-2315/23.11.2021 г. на директора на Дирекция „КПМЗ“ при ДАБ, в хода на административното производство за предоставяне на закрила е постъпило писмо от ДАНС с вх. № 2-77 от 22.11.2021 г., според което по време на производството за предоставяне на международна закрила чужденецът следва да бъде настанен в помещение от затворен тип по съображения за защита на националната сигурност и обществения ред.

Постановено е Решение № 7317 / 28.06.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Недоволен от този административен акт жалбоподателят А. А. А. го оспорва пред състав на АССГ.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира от правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът, при извършената служебна проверка, констатира, че жалбата е редовна и допустима. Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 28.06.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на дата 16.07.2024 г.

От основно значение за правилното решаване на делото е въпросът, дали при новото разглеждане на административната преписка, решаващият орган е изпълнил задължителните указания на АССГ, Първо отделение, 47 – ми състав. Тези указания, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, са задължителни относно тълкуването и прилагането на закона. В Решение № 226 от 09.01.2024 г. по адм. д. № 9432 / 2023 г. по описа на АССГ, съдът е приел, че ответникът в нарушение на чл. 35 от АПК, вр. чл. 75, ал. 2 ЗУБ, не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая и не е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 3 АПК да провери и прецени всички събрани и представени доказателства. Обжалваният акт е издаден, без да е изяснена действителната фактическа обстановка, а именно семейния статус на молителя и страната му по произход, а само формално и бланкетно е посочено, че не са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя. Освен това не е обсъдена и представената справка от ДАНС с рег. № УП 20720/07.04.2022 г. издадена от Директор на специализирана Дирекция „М“ – ДАНС. В хода на съдебното производство адм. д. № 9432 от 2024 г. на АССГ, 47 – ми състав, беше приобщено към материалите по делото за послужване.

Въз основа на посоченото се налага изводът, че съдът в настоящото съдебно производство трябва да установи: 1) изяснен ли е семейният статус на молителя и страната му по произход; 2) приобщена и обсъдена ли е справка с рег. № УП 20720/07.04.2022 г. издадена от Директор на специализирана Дирекция „М“ – ДАНС; 3) извършил ли е самостоятелна и собствена преценка решаващият орган за релевантните за случая факти в съответствие с Решение на СЕС по дело С – 159 / 21 и даденото с него тълкуване.

Жалбата по същество е неоснователна

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], е разяснена и

осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила. Молбата е с вх. № 2252 / 23.11.2021 г.

Според административния орган не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. По отношение на статута на бежанец органът приема, че фактите не сочат наличието на основателни опасения от преследване. Установени са противоречия в твърденията на А. А. относно началната дата на протестите в С. А.. Движението в С. А. в момента няма никаква активност. Не се приема обяснението на А. А. по отношение на липсата на паспорт. Прието е, че опасенията на А. А. от преследване са неоснователни. Ако той се завърне, според решаващия административен орган, не съществува опасност да бъде задържан и репресиран. Според мотивите в оспорения акт, А. А. не може да даде ясен и конкретен отговор какво е правел в Е. и как се е издържал там в продължение на пет месеца. Поставя се под съмнение изявлението му, че имал спестени пари и размишлявал върху съдбата си и какво да прави с живота си. По отношение на твърденията за близко сътрудничество с изявения журналист и политически дисидент Д. Х. и с политическия активист О. А. Захрани органът приема, че те не са достоверни. Не се приема и твърдението за членството на А. А. в движението „Армията на пчелите“.

По отношение на представения в хода на административното производство кратък запис с О. А. Захрани се приема, че той не убеждава по безспорен начин принадлежността на молителя към хората с опозиционни настроения спрямо саудитските власти. Не се приема за достоверна и историята на А. А. за проследяването (хакването) на телефоните на хора от опозицията. Органът поставя акцент върху факта, че А. А. разполага с профил в платформата X от април 2022 г, когато той вече се е намирал в процедура за международна закрила и около 9 години след началото на предполагаемата му опозиционно – политическа дейност.

По отношение на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут органът приема, че те не са налице. А. А. е напуснал легално и безпроблемно страната си на произход С. А., като е използвал валиден национален паспорт, издаден няколко дни преди заминаването му. Според решаващия орган не са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, доколкото на територията на С. А. няма въоръжен конфликт. Бежанската история на А. А. е недостоверна.

Приема се още, че кандидатът не е имал намерение да се предаде доброволно на българските власти и да поиска закрила. Той се е насочил към [населено място] с Г.. Съставил е недостоверна бежанска история, изграждайки фалшива дисидентска дейност. Прието е, че в случая има сериозни основания да се приеме, че лицето представлява заплаха за обществения ред и застрашава националната сигурност на Република България. Посочено е, че това се потвърждава от постъпило писмо на ДАНС с вх. № 2 – 52 от 23.05.2024 г. В мотивите си административният орган е посочил разпоредбата на чл. 4, ал. 4 от ЗУБ, съгласно която, от правата по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ не може да се ползва чужденец, търсещ или получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

Според настоящия състав, обосновано е прието от административния орган, че не се установява основателно опасение от преследване, което да е относимо към

предоставянето на бежански статут на А. А.. Не са обосновани основателни опасения от преследване по причините, които са посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Споделя се изводът на административния орган, че представената от саудитския гражданин бежанска история е недостоверна. Налице са противоречиви твърдения при изграждането на тази история. Това води до извод, че А. не отговаря на критериите, установени в определението за бежанец. Определението за бежанец е въведено с Конвенцията за статута на бежанците на ООН от 1951 г. В значителна степен Конвенцията е приета точно с тази цел – да посочи кои лица трябва да се смятат за бежанци, като се дефинират признаците, чрез които те могат да бъдат разпознати и дефинирани. (в този смисъл е § 3 от преамбюла на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г.) Условно определението за бежанец може да се раздели на две групи елементи – от субективна и от обективна страна. Субективната страна на определението за бежанец обхваща мотивите и целта на бежанеца, докато обективната му страна обхваща фактите и обстоятелствата, които са ги породили. Така елементите на определението за бежанец от *субективна страна* включват: възникнали у дадено лице опасения от преследване (мотив), поради които е формирана воля да се търси и ангажира закрилата на чужда държава, за да се предотврати връщане в държавата на произход (цел) поради нежелание на бежанеца да се постави отново под обхвата на нейната власт. От *обективна страна* бежанецът трябва да се намира извън държавата си на произход или обичайно местоживееене (местонахождение), опасенията от преследване трябва да са обосновани в задоволителна степен (основателност), а самото преследване или заплахата от преследване трябва да са предизвикани от точно определени причини, свързани с неговата личност и индивидуалност (**каузалност**).

Във връзка с посоченото, съдът не установява по отношение на А. А., да има обосновани опасения от преследване, респ. липсват данни той да е бил обект на преследване в С. А.. Липсват данни за преследване и докато А. А. е бил в Е.. Обосновани са мотивите на решаващия орган и по отношение на начина на напускането от страна на А. на територията на Катар. В обобщение: от *обективна страна* А. не отговаря на условията за предоставяне на статут на бежанец.

Основателни са мотивите на органа и по отношение на познанството на А. с О. А. Захрани. Органът се е позовал на справка вх. № ЦУ – 1527 от 24.06.2024 г. Установено е, че Захрани напуска С. А. през 2009 г., за да учи в К.. През 2014 г. получава статут на постоянно пребиваване. Разколебава се твърдението на А., че се познава отдавна със Захрани, доколкото няма данни жалбоподателят да е бил в К.. Същото се отнася и до наличието на профил в социалната мрежа „Екс“ (Х, бивше име Т.). Установено е, че тя е създадена през 2022 г., когато А. вече се е намирал в процедура по предоставяне на международна закрила.

Липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Определението за хуманитарен статут не се фокусира върху субективните особености и личната история на кандидата, а върху обективната ситуация в държавата му на произход. Тази обективна ситуация води до посочените в разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ отрицателни последици – реални заплахи за живота или физическата неприкосновеност на кандидата за закрила. Тези негативни последици обаче се явяват заплаха не само спрямо въпросния човек, но също така и спрямо неопределен кръг от други лица, намиращи се в тази държава. Тоест, заплахата е териториална, като тя възниква и съществува, без да е насочена конкретно към личността на кандидата, търсещ убежище и закрила. Хуманитарният статут се предоставя като допълнителна

международна закрила, предоставяна поради обективни обстоятелства в държавата на произход. Тези обстоятелства не възникват заради конкретния кандидат и нямат връзка с неговата личност, но въпреки това го засягат на общо основание.

Срещу А. А. не са предприемани действия, които да могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут. Административният орган е съобразил приложената по делото справка вх. № ЦУ – 1527 / 24.06.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“. Обосновано се приема, че не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на ЕО от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30.01.2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004 / 83 / ЕО, които се преценяват във връзка с прилагането на разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Установява се, че в С. А. няма безогледно насилие. Ситуацията в С. А. не може да се определи като въоръжен конфликт.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. В тази връзка обосновано административният орган е приел, че посочените от А. лични мотиви за желанието му да живее в България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

А. не е посочил член на семейството му да има предоставена международна закрила в Република България. Тоест не се налице предпоставките, установени в разпоредбите на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Настоящият състав намира, че указанията на АССГ, Първо отделение, 47 – ми състав, обективирани в Решение № 226 от 09.01.2024 г. по адм. д. № 9432 / 2023 г., които са задължителни за административния орган относно тълкуването и прилагането на закона, са били изпълнени в цялост. Първо, по безспорен начин е установен семейният статус на молителя и неговата страна по произход. Административният орган еднозначно е приел, че А. А. А. е със семейно положение – женен (с. 1 от оспорения акт). Посочен е източникът на информацията относно този юридически факт – подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Второ, в хода на административното производство е приобщена справка с рег. № УП 20720/07.04.2022 г. издадена от Директор на специализирана Дирекция „М“ – ДАНС. Същата се намира на л. 364, Т. втори от делото. В нея е посочено, че в ДАНС е налична допълнителна информация – отразена в справка с рег. № RB 202001 – 001 – 03 / Т – 6 - 682 от 03.02.2022 г. Според тази справка, лицето регистрирано в РПЦ – С., ПМЗ – О. купел към ДАБ – МС като А. А. А., представлява заплаха за националната сигурност. В справката е посочено, че по тази причина ДАНС променя предходното си становище, отразено в писмо рег. № М – 2519 от 27.01.2022 г., като новото становище е, че ДАНС възразява да бъде предоставена закрила на А. А.. Тази справка е изготвена от директор на Специализирана дирекция „М“ на ДАНС. Внимателният анализ на тази справка води до следния извод: налице е ново становище на ДАНС, което е отрицателно по своето съдържание спрямо жалбоподателя. Това може да бъде обяснено, ако се вземе предвид, че новото становище е основано на друго такова, което е изготвено от различна дирекция на ДАНС, а именно – Специализирана дирекция „Т“ на ДАНС. Тази дирекция има функции и изпълнява задачи, които се различават от тези на Специализирана дирекция „М“. Информацията, която е в

основата на становището, е различна от информацията, която първоначално е дала повод на дирекция „М“ на ДАНС да даде положително становище спрямо жалбоподателя. Очевидно разликата в становищата се дължи и на различния подход, използван от двете дирекции, при анализа на информацията. Нещо повече – тази информация беше препотвърдена в хода на съдебното производство. При спазване на правилата на ЗЗКИ, по делото беше приобщена актуална справка от ДАНС, а именно – справка с рег. № RB 202001 – 001 – 03 / Т – 6 – 4324 от 17.09.2024 г. от ДАНС, която е издадена от длъжностно лице при Специализирана дирекция „Т“ на ДАНС. В нея по същество се дава мотивиран отговор защо е прието, че А. А. представлява заплахата за националната сигурност на Република България. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ВС, ОСГК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и в отделен документ. Именно характеристика на мотиви, изложени отделно от акта, притежават справките, изготвени от ДАНС.

Трябва да се отбележи, че причината административният орган да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. всъщност не е обстоятелството, че той представлява заплахата за националната сигурност. Никъде в оспореното решение не е посочено, че правната и фактическата основа на административния акт е заплахата за националната сигурност. Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 1, т. 6 от ЗУБ, статут на бежанец не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплахата за националната сигурност. Съгласно чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплахата за обществото или за националната сигурност. Тези основания не са посочени в административния акт. Основанието за отказа е свързано с това, че не са налице фактическите предпоставки, установени в отделните хипотези на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Тоест отказът е основан на липсата на предпоставки да се предостави международна закрила в която и да е от двете ѝ форми. Логиката на ЗУБ и Директива 2011/95/ЕО е, че преценката дали един кандидат за международна закрила е заплахата за националната сигурност се прави, ако това лице принципно отговаря на условията за предоставяне на определен статут. Това е видно и от точки 72, 73 и 74 от Решение на СЕС по дело С – 159 – 21. В точка 72 е посочено, че прилагането на всяка от тези разпоредби (член 14, параграф 4, буква а и член 17, параграф 1, буква г от Директива 2011/95/ЕО) налага компетентният орган да прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че положението на заинтересованото лице, което *извън това отговаря на критериите за получаване или запазване на международната закрила*, попада в някоя от хипотезите, визирани в споменатите разпоредби (вж. в този смисъл решения от 31 януари 2017 г., L., C-573/14, EU:C:2017:71, т. 72 и от 13 септември 2018 г., A., C-369/17, EU:C:2018:713, т. 55).

В точка 73 е посочено, че тази преценка е неразделна част от процедурата за международна закрила, която трябва да се проведе в съответствие с Директиви 2011/95 и 2013/32, и — обратно на твърдяното от унгарското правителство — не може да се сведе до преценка само на нуждите на съответното лице от международна закрила.

В точка 74 е посочено следното: „Ето защо от определенията на понятията „бежанец“ и „лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила“ в член 2, букви г) и е) от Директива 2011/95 следва, че те визират лице, което *не само има нужда от*

международна закрила, но и не попада в приложното поле на изключващите основания, предвидени в тази директива.“

Независимо от това решаващият орган е изпълнил дадените му от съда задължителни указания и е обсъдил въпроса, представлява ли А. А. заплахата за националната сигурност на Република България.

На следващо място, в оспореното решение е обсъдена приобщената справка с рег. № УП 20720/07.04.2022 г. Анализът е направен на с. 14 от административния акт (л. 26 от том Първи на делото). С оглед характера на информацията, същата не е преразказана подробно и дословно, но очевидно е взета предвид от административния орган при постановяване на решението му, без това да е основен и водещ мотив за отрицателния по своето съдържание административен акт. В този смисъл е изпълнено и указанието на АССГ, Първо отделение, 47 ми състав, да се обсъди справка с рег. № УП 20720/07.04.2022 г., издадена от Директор на специализирана Дирекция „М“ – ДАНС.

На трето място, съдът намира, че в оспореното решение на ДАБ органът е извършил самостоятелна и собствена преценка на релевантните за случая факти в съответствие с Решение на СЕС по дело С – 159 / 21 и даденото с него тълкуване. Съобразно Решение на СЕС от 22 септември 2022 г., постановено по дело С – 159 / 2021 г. становището на органите със специализирани функции е необходимо да е мотивирано. Мотивите трябва ясно да посочват фактите, които са причина едно лице, търсещо международна закрила, да се определи като заплахата за националната сигурност. Административният орган е направил самостоятелна преценка, като е приел, че след нелегалното преминаване на българска територия, с помощта на Г., жалбоподателят се е насочил към [населено място]. В мотивите на оспореното решение е прието още, че А. А. е имал намерение да се насочи към [населено място], но тези му намерения са били осуетени, тъй като е бил задържан в близост до А.. Решаващият орган е приел, че намеренията на А. А. не са били да получи международна закрила, а да достигне до определена точка (населено място) в Република България. Това е дало повод на административния орган да приеме, че намеренията на А. А. не са били да се предаде доброволно на официалните български власти и да поиска международна закрила. Изводите съответстват на установените факти по делото. Административният орган е осъществил собствен анализ и е достигнал до извода, че след пристигането си в Република България кандидатът не е имал намерение да се предаде доброволно на българските власти и да поиска закрила. Решаващият орган е приел, че А. А. е съставил недостоверна бежанска история като в заключение е посочил, че има достатъчно основания да се приеме, че лицето представлява заплахата за обществения ред и застрашава националната сигурност на Република България. Освен посочената справка (УП 20720/07.04.2022 г.), органът е взел предвид и постъпило писмо от ДАНС с вх. № 2 – 52 от 23.05.2024 г. Тоест може да се приеме, че решаващият орган е осъществил самостоятелна преценка на обстоятелството, дали А. А. представлява заплахата за националната сигурност. Преценката е и собствена, доколкото е взето предвид поведението на А. А. от момента на влизането му в страната. Преценката на решаващият орган за релевантните за случая факти покрива стандарта, установен с Решение на СЕС по дело С – 159 / 21 и даденото с него тълкуване. Но отново трябва да се посочи, че тази преценка не стои в основата на оспорения пред АССГ отказ.

В хода на съдебното производство беше приобщена информация с рег. № RB 202001 –

001 – 03 / Т – 6 – 4324 от 17.09.2024 г. от ДАНС. В преписката се съдържа подробна информация, кои са причините ДАНС да формира отрицателно становище по искането на А. А. за предоставяне на международна закрила. Становището на ДАНС е в достатъчна степен ясно и обосновано. Държавната агенция за национална сигурност е специализиран орган, който е компетентен да извърши преценка дали чужденецът представлява заплаха за националната сигурност, съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС. Съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, при получаване на молба за предоставяне на закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност", което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред.

Съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" самостоятелно или съвместно с други държавни органи извършва контраразузнавателна дейност за наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвяни или осъществявани посегателства срещу националната сигурност, включително в Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и Българската армия. Поради специфичния характер на информацията, съдържаща данни, които се отнасят до националната сигурност, тя не може да бъде предоставена в пълен обем на лица извън агенцията, включително на съда и страните по делото.

От приложената по делото информация от ДАНС с рег. № RB 202001 – 001 – 03 / Т – 6 – 4324 от 17.09.2024 г. от ДАНС се установяват следните факти: какви са причините А. А. да напусне С. А., през коя година е станало това, къде е пребивавал, действително ли е бил в Турция, как е организирано преминаването на границата между Турция и България, каква е била целта на преминаването на държавната граница, кои лица са били с него и с каква самоличност са били, относно предварително обмислената и лансирана история за миналото на жалбоподателя.

Обясненията, които А. А. даде пред съда също трябва се преценяват от гледна точка на това, че те са средство за защита, и е нормално жалбоподателят да се представи в желаната от него светлина. В хода по същество А. заявява, че е нормално да напусне С. А. законно. Това не е разрушена държава като А. и С.. Посочва, че неправилно ДАБ приема С. А. за сигурна държава, в която господства демократичен режим. В подкрепа на това А. А. реферира към статии на *H. R. W.*, *A. I.* и *F. H.* А. А. заявява, че това, което ДАНС посочва не е истина.

Изводите на решаващия орган, че не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ по отношение на А. А., включително и че неговата бежанска история е недостоверна, не се опровергават от изложените в хода на съдебното производство показания на свидетеля С.. С. заявява, че познава А.. Работи като журналист в БНР. Повече от година се занимава със случая на А. А.. Посещавал го е неколкократно в Б.. Чел е негови постове в Инстаграм, в Туитър и т. н., в които той се бори срещу режима в С. А. и е заплашван доста често. Отбелязва, че С. А. е третата страна в света по изпълнение на смъртни присъди на политически опоненти и дисиденти, какъвто е А. А., след И. и Китай. Според св. С. А. А. е абсолютно либерален дисидент, той не е радикал в нито едно отношение, той цели просто демократизиране на режима в С. А.. Той дори не е против режима на монархията, а просто е за конституционна, демократична монархия, а не за това, което е в момента в С. А. – абсолютната типична монархия. Бил е част от кампанията „Затворник докога“, която се е борела за подобряване условията на живот и освобождаване на политическите затворници в С.

А.. Живял е в Турция, където е неговото семейство, баща на две деца е преди да дойде в България. Единствената причина да избере да дойде в България е необходимостта да подмени своите документи в посолството на С. А.. А. е решил да потърси политическо убежище в страна от Европейския съюз и е избрал да дойде в България. Показанията на св. С. се кредитират от съда. Те показват, че свидетелят познава А. сравнително отскоро и представата му относно неговата личност, дейността, с която се занимава, местопребиваването, семейството и контактите му са основава само на това, което жалбоподателят е преценил, че трябва да сподели с него. Впечатленията на св. С. са изградени въз основа на казаното му от жалбоподателя и от източници в интернет среда.

В хода на административното производство е приложен доклад в превод от английски език на Инициатива за свобода. Докладът е озаглавен „Приятел или враг“ (*Friend or F.*) с подзаглавие „Репресии на правителството на С. А. в САЩ и по света“. В уводната част на доклада е посочено, че настоящият доклад е посветен на идеите и наследството на покойния Д. Х. (починал през 2018 г.), д – р А. ал – Х. (починал през 2020 г.) и С. Ал – Ш. (починал през 2020 г.) Докладът представлява печатен материал по смисъла на чл. 187 от ГПК. Той доказва безспорно съществуването на публикацията. Печатните материали са частни документи и изразяват личното мнение на автора, респ. авторите. Това, което е от ключово значение обаче е обстоятелството, че този доклад не показва (пряко или косвено) връзка между съдържанието си и личността на жалбоподателя А..

По делото е представен превод от английски език на писмено заявление от С. Ал Х., в което е посочено, че тя е принудена да търси убежище в САЩ. Посочва, че са повдигнали обвинение на брат ѝ заради контакт с О. Захрани.

Приложена е клетвена декларация от Л. А.. Тя живее в Б.. Напуснала е С. А. поради увеличаваща се политическа нестабилност в С. А.. Тя е сестра на известна активистка в С. А. – Л. А.. В клетвената декларация се посочва, че О. А. е близък колега на г – н А. Аб – Б.. Л. А. е била разпитана като свидетел по приобщеното за сведение адм. дело № 9432 по описа за 2023 г. на АССГ, 47 – ми състав. Пред съда тя посочва, че е съдействала да се преведе доклад от репортерката М. Л. – специален репортер на САЩ по въпросите на човешките права. Л. А. разказва за дейността на „армията на пчелите“. Познава жалбоподателя лично от няколко години след 2018 г.

Приложена е и клетвена декларация от Б. А.. Тя е била журналист в С. А., американска гражданка.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на А. А. А. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 11330 от 30.10.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН] – търсец закрила, срещу Решение № 7317 / 28.06.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.